

Gizli ancı

Yavuz DEMİRKIRAN

Gizli ancı

Yavuz DEMİRKİRAN

Yüksek dağlarda, havanın çam ve odun dumanı koktuğı yerde, kalın beyaz sakallı ve sevecen kahverengi gözlü çancı Bay Bellamy yaşardı. Atölyesi yamacın üzerinde kuruluydu ve her boydan çanla doluydu. Her çanın kendi sesi olduğunu söylerdi ve hepsini ezbere bilirdi. Çocuklar dinlemeye gelir, yolcular seslere hayran kalıp dururdu.

Bay Bellamy koyu yeşil bir önlük ve yuvarlak gözlük takardı; yıpranmış elleri özenle hareket ederdi. Metali eritir, şekillendirir ve her çanı tam doğru şekilde şarkı söyleyene kadar akort ederdi. Genç çırağı Pip'e, 'Bir çan sadece metal değildir,' dedi. 'Onun bir kalbi ve kendine ait bir sesi vardır.' Pip, çilli yüzü merakla parlayarak dinledi.

Pip on yaşındaydı; kıvrıkcık kızıl saçları ve aralıklı dişleriyle gülümserdi. Hardal sarısı bir kazak ve mavi tulum giyer, küçük çanlar için küçük bir deri çanta taşırdı. Her sabah atölyenin zeminini süpürür ve aletleri düzenlerdi. Sıcak metalin kokusunu ve havayı dolduran çınlamayı çok severdi. 'Bugün bir çan yapmaya yardım edebilir miyim?' diye sordu, gözleri parlayarak.

Bir gün Bay Bellamy, Pip'in metali bir kalıba dökmesine yardım etmesine izin verdi. 'Sıkı tut, Pip,' dedi. Çan soğuduğunda berrak, parlak bir ses çıkardı. Pip ona hafifçe vurdu ve güldü. 'Mutlu bir kuş gibi ses çıkarıyor!' dedi. Bay Bellamy başını salladı. 'Her çanın özel bir sesi vardır,' dedi. 'Bu çanın sesi vadilerin ötesine kadar gidecek.'

Pip tuhaf bir şey fark etmeye başladı. Rüzgâr tam doğru yönden estiğinde, uzaklardan başka çanların cevap verdiğini duyuyordu. 'Bay Bellamy,' diye fısıldadı, 'çanlar birbirleriyle konuşuyor!' Yaşlı adam gülümsedi. 'Evet,' dedi. 'Çanlar vadiler boyunca konuşabilir. Sesleri rüzgârla taşınır ve her biri bir hikâye anlatır.'

Pip anların dilini ğrenmek istedi. Tep eye tırmandı ve dinledi. Doğudan gelen derin bir an gk grlts gibi gmbrdedi. Batıdan gelen yksek bir an tarla kuşu gibi ınladı. Pip her sesi ezberledi. 'Şu Yaşlı Toby,' dedi. 'Şu da Kk Nell.' Adlarını kk bir deftere yazdı.

Bay Bellamy, Pip'e anları sırtlar boyunca kulelere nasıl asacağını gösterdi. 'Bu anlar köyleri gözetler,' dedi. 'Tehlike geldiğinde yüksek ve net seslerle alarlar.' Pip ipleri bağlamaya ve tokmakları kontrol etmeye yardım etti. Bu kadar önemli bir şeyin parçası olmaktan gurur duydu. anlar güneşte dost devler gibi parıldadı.

Bir öğleden sonra zirvelerin üzerinde kara bulutlar toplandı. Rüzgâr uludu ve gökyüzü griye döndü. 'Büyük bir fırtına geliyor,' dedi Bay Bellamy. 'Herkesi uyarmalıyız.' Pip'in kalbi hızla çarptı. 'Nasıl?' diye sordu. Yaşlı adam çanları işaret etti. 'Onları çalarız,' dedi. 'Hepsini, birlikte.'

Pip en yakın kuleye kořtu, kırmızı çizmeleri su birikintilerinde sıçradı. İpi var gücüyle çekti. BONG! BONG! BONG! Derin çan vadide yankılandı. Sonra başka bir çan cevap verdi, bir başkası daha. Uzaklarda Pip diğerk köylerin de karşılık verdiğini duydu. 'Bizi duydular!' diye bağırdı. Çanlar fırtınanın içinden şarkı söyledi.

Fırtına şiddetlendi ama çanlar çalmaya devam etti. Bay Bellamy ve Pip omuz omuza çalıştı, ipleri çekti ve her çanı kontrol etti. Köylüler uyarıyı duydu ve aceleyle güvenli yerlere gitti. 'Çanlar bizim kahramanlarımız,' dedi bir çiftçi, keçilerini barınağa götürürken. Pip sıırttı, kolları ağrısa da. Her çekişin buna değdiğini biliyordu.

Fırtına dinerken Bay Bellamy ve Pip en yüksek kuleye tırmandı. Çanların yankılarının hâlâ sönmekte olduğu vadilere baktılar. 'Görüyorsun, Pip,' dedi yaşlı adam, 'çanlar bir özen dilinde konuşur. Bize ne zaman cesur olacağımızı ve ne zaman birbirimize yardım edeceğimizi söylerler.' Pip başını salladı, ela gözleri anlayışla kocaman açılmıştı.

O gece köylüler meydanda toplandı. Bay Bellamy ve Pip'i alkışladılar. 'Evlerimizi kurtardınız,' dedi belediye başkanı. Pip kızardı. 'Çanlardı,' dedi. 'Ve Bay Bellamy'nin zanaatı.' Yaşlı adam elini Pip'in omzuna koydu. 'Bu takım çalışmasıydı,' dedi. 'Ve dinleyen akıllı bir çırağın işiydi.'

O günden sonra Pip, Bay Bellamy'nin daha çok çan yapmasına yardım etti. Her yeni çanın özel bir sesi vardı ve Pip hepsini öğrendi. Alıştırma yapmak için çantasında küçük çanlar taşıdı. 'Bir gün,' dedi Bay Bellamy'ye, 'ben de çancı olacağım.' Yaşlı adam gülümsedi. 'Zaten öylesin,' dedi. 'Bunun için kalbin var.'

Köylüler bir çan festivaliyle kutlama yaptı. Kurdeleler astılar ve şarkılar söylediler. Çanlar neşeyle çaldı, sesleri vadiler boyunca dans etti. Pip küçük bir çan çaldı ve büyük çanların ona cevap vermesiyle güldü. Bay Bellamy izledi, kahverengi gözleri pırıl pırıldı. 'Becerikli eller ve sıkı çalışma,' dedi, 'kutlanmaya değer.'

Mevsimler geçtikçe Pip daha da uzadı ve bilgeleşti. Hâlâ sarı kazağını giyiyor ve çan çantasını taşıyordu. Yolcular dağ köylerinin ünlü çanlarını duymak için uzaklardan geldi. 'Bunları kim yaptı?' diye sordular. 'Bay Bellamy ve çırağı,' dediler köylüler. Ve çanlar çalmaya devam etti, hikâyelerini anlatarak.

Böylece, yüksek dağlarda, gizli çancı ve çırağı zanaatlarını yaşattı. Yaptıkları her çanın bir sesi vardı ve her ses vadiler boyunca sevgi ve uyarı taşıdı. Fırtınalar geldiğinde çanlar yüksek ve net seslerle çaldı ve herkes güvende oldu. Çanlar, becerikli ellerin ve iyi kalplerin en gerçek hazineler olduğunu söyledi.